

czwartek, 15.08.2024

Uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny

15 sierpnia obchodzimy w Kościele uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny. Uroczystość ta należy do centralnych świąt maryjnych w roku kościelnym. O ile święto Bożego Narodzenia jest najwspanialszym i największym świętem Boga Ojca, Wielkanoc - Syna Bożego, Zielone Świątki - świętem Ducha Świętego, o tyle Wniebowzięcie jest największym świętem Matki Bożej. Pierwotnie było to święto dla uczczenia Maryi jako Matki Boga. Na początku VI wieku w Palestynie i Syrii święto to stało się wspomnieniem zaślnięcia Maryi i pod tym tytułem przyjęło się w Rzymie w połowie VII wieku, a w VIII wieku zaczęto je obchodzić jako Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny. Uroczystość ta koncentruje naszą uwagę na zakończeniu ziemskiego życia Maryi, obejmuje wspomnienie Jej narodzin dla nieba (dies natalis). 1 listopada 1950 r. papież Pius XII ogłosił dogmat o Wniebowzięciu Konstytucją Apostolską "Munificentissimus Deus" (Najszczodroblwszy Bóg): "Na chwałę Boga Wszechmogącego, który szczególną swą łaskawość Maryi Pannie okazał (...), ogłaszamy, określamy i definiujemy jako objawiony przez Boga dogmat wiary, że Niepokalana Boża Rodzicielka, zawsze Dziewica, Maryja, po wypełnieniu żywota ziemskiego, została wzięta z ciałem i duszą do chwały niebieskiej". Powyższe słowa potwierdziły prawdę, w którą od wieków wierzyli chrześcijanie. My dziś wypowiadamy Bogu i Kościołowi wdzięczność za uroczyste ogłoszenie tej prawdy. Fakt, że Maryja została wzięta z ciałem i duszą do nieba nadaje dzisiejszemu świętu charakter niespotykanej radości. Dlatego śpiewem dominującym w uroczystości Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny jest "Magnificat" (Łk 1, 39 - 56). Nie zaznała skażenia grobu, a ten nowy przywilej wypływa z pierwszego. Maryja zachowana została od zmyły grzechu pierworodnego, dlatego też teraz nie ponosi jego skutków. Porodziła Syna Bożego, Dawcę wszelkiego życia, dlatego śmierć nie może Jej dotknąć. Uczestniczyła najpełniej w zbawczej tajemnicy Chrystusa i stąd w Niej już teraz objawia się pełnia zbawienia przyniesionego przez Chrystusa. Maryja pierwsza osiągnęła zbawienie, stała się obrazem Kościoła w chwale, a dla ludu pielgrzymującego - znakiem nadziei. "Na koniec Niepokalana Dziewica - jak mówi Konstytucja dogmatyczna o Kościele - zachowana wolną od wszelkiej skazy winy pierworodnej, dopełniwszy biegu życia ziemskiego z ciałem i duszą wzięta została do chwały niebieskiej i wywyższona przez Pana jako Królowa wszystkiego, aby bardziej upodobniła się do Syna swego, Pana panujących oraz Zwycięzcy grzechu i śmierci" (nr 59). "W odniesieniu do osoby Maryi Wniebowzięcie (tajemnica eschatologiczna) oznacza osiągnięcie kresu, pełnionego przez Nią w Bożym planie zbawienia, posłannictwa i uwieńczenie wszystkich Jej przywilejów. Z punktu widzenia chrystologicznego, chwała Wniebowzięcia i królewskości Maryi oznacza wypełnienie owego jedynego przeznaczenia, które wiąże życie, przywileje, współpracę Maryi nie tylko z historycznym życiem i dziełem Chrystusa, ale również- z Jego królewskością i chwałą Pana. Wniebowzięcie jest eschatologiczną konkluzją owego stopniowego upodobnienia się do Chrystusa, które na etapach historycznej drogi Maryi wyraziło się w bolesnych próbach, przez jakie przeszła Jej wiara. Jej nadzieja i miłość, w Jej zgodzie i gotowości wobec zbawczej woli Boga, w Jej wspaniałomyślności i odpowiedzialnej służbie odkupieńczemu dziełu Syna" (Jan Paweł II). Z uroczystością Wniebowzięcia łączy się zwyczaj święcenia w tym dniu ziół i pierwocin płodów rolnych, zwłaszcza zbóż i owoców. Zwyczaj ten powstał w X wieku i nawiązuje genetycznie do ogólnoludzkiej wiary w dobroczynne, terapeutyczne działanie ziół. Dokonuje się to w sierpniu, gdy żniwa wieńczą trud pracy rolnika, a ziola i owoce osiągają szczytową fazę letniej wegetacji. Błogosławienie ich staje się w najpełniejszym tego słowa znaczeniu błogosławieniem Boga za coroczne zbiory, za wszystko, "co z Bożej mamy ręki". Wybór dnia Wniebowzięcia dla ich benedykcji wykazuje związek z porą żniwną i odnoszoną do Maryi pochwałą Kościoła, który nazywa Matkę Bożą Kwiatem pól i Lilią dolin (Pnp 2, 1), spośród zaś wszystkich kwiatów łączy z Jej postacią wdziek róży i lilii. Nastąpiło przedziwne zespolenie w duszy ludu polskiego Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny z dożynkami. Piękny wyraz daje temu poeta: Zamroczyło nam Panną Nietkniętą

rozmarynem, marużą t miętą od kadzideł i kwiatów, i zielska zachorzała nam Panna Anielska! Zachorzała chwalebnie przy święcie na tęsknotę i sen i wniebowzięcie, w kwietnym durze, w obciążeniu powiek, śmierć ze snem ją naszły po połowie..... Nim ją błękit kadzidłem podpłynął, z rąk nam parną zwisa zieleniną, z rąk ją potem żywą a umarłą - srebrny poszum skrzydłami podgarnął... Oczadziłą tak w kwiatach i pieśni Śpiacą w niebo Anieli ponieść (B. Obertyńska) Źródło: <https://www.niedziela.pl/artukul/7229/nd/Uroczystosc-Wniebowziecia-Najswietszej>
https://pl.wikipedia.org/wiki/Wniebowzi%C4%99cie_Naj%C5%9Bwi%C4%99tszej_Maryi_Panny